

Arrest

nr. 89 160 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van DR Congo, afkomstig van Kinshasa en te behoren tot de Luba etnie. U bent minderjarig. Uw ouders overleden toen u heel jong was en u groeide samen met uw zus (M.T.) (O.V.X, CG X) op bij uw tante (N.C.D.), de zus van uw moeder. U hebt sinds het overlijden van uw ouders geen nieuws meer van uw jongere zus (J.). Uw tante beschuldigde u en uw zus van hekserij en zei dat jullie jullie moeder hadden gedood. Op 12-jarige leeftijd mocht u niet langer naar school gaan. U bleef thuis en deed het huishouden. Uw tante had geld ontvangen van ene (B.K.) om met uw oudere zus (M.T.) te trouwen. Uw zus (M.T.) weigerde en vluchtte. Ze heeft DR Congo verlaten

in januari 2004 en vroeg asiel aan in België. Hierna wilde uw tante dat u de plaats van (M.) zou innemen en dat u zou trouwen met deze man. U weigerde en u werd door uw tante slecht behandeld. (B.K.) kwam u op een dag afhalen bij uw tante midden 2010. Diezelfde dag waren er vrienden van uw tante op bezoek en kon u niet worden meegegeven met (B.K.). Uw neef zag dat u was vermagerd en hij heeft u geholpen om bij uw tante weg te geraken. Uw tante bedreigde uw neef. Uw neef bracht u hierom bij zijn vriend. U verbleef daarna enkele dagen bij Maman (Mb.). Een vriendin van uw moeder hielp u het land te verlaten. U hebt DR Congo per vliegtuig verlaten op 23 februari 2011 en u kwam de volgende dag in België aan. De vriendin van uw moeder contacteerde uw zus in België. U hebt op 3 maart 2011 asiel gevraagd in België. Het contact met uw zus is na uw aankomst in België verbroken, nadat een Congolese predikant u in het huis van uw zus beschuldigd heeft een heks te zijn.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gedwongen huwelijk door uw tante met (B.K.), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in uw asielrelaas verwijst naar de asielaanvraag van uw zus (M.T.) (O.V.5.558.520, CG 04/01001). U verwijst naar de problemen die uw zus in DR Congo had gehad en waardoor zij het land verlaten had en in België asiel had aangevraagd (zie gehoor CGVS, p.6). U verklaart bij een terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen voor de man, aan wie uw tante u wilde uithuwelijken (zie gehoor CGVS, p.10). In het kader van de asielaanvraag van uw zus (M.T.) werd een bevestigende beslissing genomen op basis van incoherente en vage verklaringen tijdens haar asielprocedure. Gezien er, wat betreft de asielaanvraag van uw zus en de door haar aangehaalde vrees omwille van een gedwongen huwelijk, een negatieve beslissing werd genomen omwille van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor een gedwongen huwelijk met dezelfde man ernstig ondermijnd.

Verder dient te worden opgemerkt dat u slechts vage verklaringen aflegt over de man met wie u zou moeten trouwen. Zo beweert u dat u met (B.K.) moest huwen (zie gehoor CGVS, p.7), maar u blijkt niet te weten of deze man al getrouwd is, of hij kinderen heeft (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt niet te weten wat de man deed of vanwaar hij kwam (zie gehoor CGVS, p.7). U voegt toe dat hij politiekier is, maar u blijkt niet te weten tot welke groep, partij of beweging hij behoort (zie gehoor CGVS, p.7). U kon niet zeggen waar hij woonde. U stelt dat hij politiekier en diamantair was, zonder dat u meer over deze man weet. U geeft aan dat uw tante u zocht omdat ze wilde dat u met deze man trouwde, maar het is bevreemdend dat u niet blijkt te weten of uw tante problemen kende met de man zelf (zie gehoor CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van dergelijke elementaire zaken over uw vermeende toekomstige echtgenoot, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat hij regelmatig bij uw tante op bezoek kwam (zie gehoor CGVS, p.8). Daarenboven is het merkwaardig dat na de weigering van uw zus om met (B.) te trouwen in 2003-2004 deze man zovele jaren zou wachten om te trouwen (zie gehoor CGVS, p.8). U stelt dat u niet weet hoe het is gegaan en dat u werd gezegd dat u uw zus diende te vervangen (zie gehoor CGVS, p.8). Deze verklaring komt weinig doorleefd over en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u op het Commissariaat-generaal verklaart dat u uw tante vreest omwille van haar beschuldiging dat u een heks bent (zie gehoor CGVS, p.7). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u stelt dat enkel uw tante en de pastoor die bij uw zus hier in België langskwam u ervan beschuldigen een heks te zijn (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat er geen andere personen zijn die u ervan beschuldigen een heks te zijn (zie gehoor CGVS, p.7). Nergens in uw verklaringen blijkt dat u omwille van deze beschuldiging ernstige problemen kende met de autoriteiten van uw land van herkomst of omwille van deze beweerde beschuldiging door deze twee personen geen bescherming zou kunnen krijgen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u dit element niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS ingevuld op 28.4.2011 bij de Dienst Vreemdelingenzaken). Nochtans mag men verwachten dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag zo correct en accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin. Het feit dat u dit element niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch ernaar uitdrukkelijk verwijst wanneer gevraagd wordt naar uw actuele vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst, geeft aan dat enige vrees omwille van dit motief ernstig kan worden gerelativeerd.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Het attest van verlies van identiteitsdocument (n°1244/2011) en het uittreksel uit de geboorteakte (opgemaakt op 7.2.2011 te Kinshasa) betreffen uw identiteitsgegevens wat hier niet ter discussie wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Zij benadrukt dat de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht is onderworpen en dat onvoldoende werk werd gemaakt van concrete feitenvinding en motivering.

Inzake haar gebrek aan kennis omtrent B.K. verwijt verzoekster het CGVS dat haar nooit werd gevraagd waarom zij zo weinig wist. Zij verklaart dit doordat zij dom werd gehouden over deze man. Zij werd door hem als object gezien en er vonden tussen hen nooit redelijke gesprekken plaats. Dat zij verstoken bleef van informatie kan haar niet worden verweten. Verder wijst verzoekster erop dat zij nog erg jong was en daarom niets wist over de politieke activiteiten van B.K. Voorts heeft zij een beperkte scholing gehad en is zij ongeletterd zodat het niet verwondert dat zij weinig details kon geven.

Dat B.K., nadat haar oudere zus was gevlucht, een aantal jaren wachtte alvorens te willen huwen wordt verklaard door verzoeksters leeftijd. Toen hij zijn aandacht in 2010 op haar richtte was zij zelf nog maar op haar jongst.

Wat betreft de beschuldiging van hekserij betoogt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zich maar moeilijk kan inleven in de Luba-cultuur, nu een dergelijk moreel brandmerk wel degelijk maakt dat een vrouw een 'outcast' wordt. Bij een terugkeer zal iedereen in de wijk ervan weten met alle mogelijke risico's tot gevolg.

Waar de bestreden motivering verwijst naar de beslissing inzake haar zus M., stelt verzoekster dat deze beslissing voornamelijk was gesteund op het feit dat M. pas op het CGVS de gedwongen uithuwelijking vermeldde. Los van het feit dat daar geen verdediging meer over moet worden gevoerd, kan toch worden opgemerkt dat minderjarigen soms niet alles meteen rechtuit durven vertellen, een euvel dat ook verzoekster zelf mocht ondervinden. Ook zij heeft bij het CGVS meer details kunnen vertellen. Verzoekster benadrukt verder dat veel gegevens van beide verhalen overeenstemmen, onder meer over de figuur van B.K. zodat het voordeel van de twijfel hieraan moet worden gekoppeld en het dossier van haar zus waarde heeft als element tot staving van haar dossier.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS volgens verzoekster onjuiste conclusies getrokken, niet naar behoren gemotiveerd en de materiële motiveringsplicht geschonden.

2.1.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van "de Conventie van Genève". Het CGVS had haar, gelet op de aangevoerde feiten, de vluchtelingenstatus moeten toekennen mocht er van voormeld verdrag correcte toepassing zijn gemaakt. Verzoekster toetst, onder verwijzing naar de "Guide des Procédures", haar feitenrelaas aan de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij benadrukt verder nogmaals dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met haar zeer jonge leeftijd. Dit blijkt volgens haar alleszins niet uit de gevolgde methodiek. Verzoekster kreeg dezelfde (kennis)vragen als een volwassene, ook al kon zij daar als ongeletterde jonge vrouw weinig over weten, zoals bijvoorbeeld over de politieke strekking van B.K. Volgens de "Guide des Procédures" moeten niet-begeleide minderjarigen op aangepaste wijze worden ondervraagd, rekening houdend met hun persoonlijke situatie en achtergrond. Het CGVS heeft zich daar blijkbaar weinig van aangetrokken.

2.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In eerste instantie stipt zij aan dat, indien haar feiten als bewezen worden geacht, deze vallen onder de toepassing van het Verdrag van Genève en de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Zelfs indien men echter zou opperen dat zij haar problemen onvoldoende kan linken aan vervolging om etnische of politieke redenen, dan nog tonen zij minstens aan dat zij een reëel gevaar loopt bij een terugkeer. Haar

problemen met B.K. en met haar tante zijn niet opgelost en blijven sluimeren. Er zijn *“voldoende feiten van algemene bekendheid in die richting”*, met name het gegeven dat vrouwen die zich manifesteren tegen lokale gebruiken van bijvoorbeeld uithuwelijking, ernstige sancties vrezen. Wanneer zij dan ook nog eens als heks worden gebrandmerkt, zullen zij nooit ten volle worden aanvaard en het voorwerp worden van spot, vernedering, geweldpleging of erger. *In casu* zijn er voldoende identiteitsgegevens voorhanden om verzoeksters situatie aan de hand daarvan te kunnen kaderen.

2.2.1. De drie aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeksters betoog dat door het CGVS geen rekening werd gehouden met haar zeer jonge leeftijd of dat dit alleszins niet blijkt uit de gevolgde methodiek, kan niet worden aangenomen. Verweerder repliceert in dit kader met recht dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoeksters jeugdige leeftijd en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Aan verzoekster werd een voogd toegewezen, die haar van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoekster werd gehoord op het CGVS werd zij bijgestaan door haar voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten omdat zij gedwongen werd te huwen met een zekere B.K. Uit haar verklaringen blijkt echter dat zij over deze persoon, behoudens diens naam en het feit dat hij veel geld had, politieker en diamantair was, in het geheel niets kon meedelen. Zo bleek zij niet te weten wat hij deed of van waar hij kwam en stelde zij, gevraagd of zij over deze persoon nog andere dingen weet: *“Neen, ik weet dat hij politieker is”*. Vervolgens gevraagd tot

welke partij, groepering of beweging hij behoorde, bleek zij dit niet te weten. De leeftijd van B.K. kende zij evenmin. Verzoekster kon verder niet aangeven of B.K. reeds was getrouwd. Of hij reeds kinderen had wist zij ook niet. Waar B.K. woont bleek zij evenmin te weten. Bovendien wist verzoekster niet hoeveel geld deze man aan haar tante betaalde om met haar zus of met haar te huwen en wist zij niet of deze daarnaast nog andere geschenken gaf (administratief dossier, stuk 5, p.7-8).

Verzoekster tracht ten onrechte haar verregaande onwetendheid inzake B.K. te vergoelijken. Ook van een jeugdig persoon die slechts de lagere school heeft doorlopen mag worden verwacht dat zij, indien zij haar vrees voor vervolging baseert op een gedwongen huwelijk en stelt dat zij dit huwelijk niet kon tegenhouden of weigeren omdat niemand haar toekomstige echtgenoot iets in de weg kon leggen (*ibid.*, p.8), zou kunnen antwoorden op de voormelde elementaire vragen omtrent diens persoon en positie. Dat verzoekster bewust dom zou zijn gehouden en met B.K. nooit een redelijk gesprek voerde, kan, mede gelet op haar verklaringen bij het CGVS, haar onwetendheid ter zake evenmin verklaren. Vooreerst kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster aanvankelijk op normale wijze zou zijn voorgesteld aan de man die zij diende te huwen. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat deze man herhaaldelijk bij haar tante thuis op bezoek kwam en stelde zij dat hij zichzelf daarbij elke keer begon te 'verkopen' (*ibid.*, p.8). Hoe dan ook kon redelijkerwijze worden verwacht dat, vooraleer de drastische beslissing te nemen haar land van herkomst te verlaten, verzoekster en haar neef zich minstens omtrent B.K. zouden hebben geïnformeerd nadat deze neef haar meenam uit het huis van haar tante en haar hielp onderduiken, te meer daar haar neef door haar te helpen eveneens ernstige problemen zou hebben gekend met haar tante en B.K. (*ibid.*, p.3-4, 10).

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring dat zij gedwongen diende te huwen met B.K. wordt bovendien bijkomend ondergraven doordat haar zus, die nochtans oorspronkelijk met B.K. diende te huwen, die dit huwelijk en haar land ontvluchtte en wiens plaats verzoekster ingevolge deze vlucht diende in te nemen, eveneens uiterst vage verklaringen aflegde omtrent deze persoon. Uit de beslissing die ten aanzien van haar werd genomen en die in het administratief dossier is opgenomen blijkt immers dat verzoeksters zus, ondanks dat B.K. toen deze zus met hem diende te huwen reeds herhaaldelijk op bezoek kwam, zelfs diens naam niet kon geven en daarenboven niet wist (i) tot welke etnische groep deze man behoorde; (ii) van waar in Congo hij afkomstig was; (iii) waar hij woonde; (iv) welk beroep hij had; (v) hoeveel vrouwen en kinderen hij reeds had (administratief dossier, stuk 4).

Verzoekster legde daarenboven incoherente verklaringen af omtrent hetgeen gebeurde nadat zij met de hulp van haar neef de woning van haar tante verliet en onderdook. Volgens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou zij aanvankelijk zijn ondergedoken bij haar neef, zou zij daar slechts een viertal dagen hebben verbleven en zou zij vervolgens naar diens vriend in Bandalungwa zijn gebracht. Bij deze vriend zou zij vervolgens bijna twee maanden hebben verbleven, van 9 december 2010 tot 31 januari 2011. Daarna zou zij ook nog gedurende twee weken bij mama M. in Mayenge hebben verbleven voor haar vertrek uit haar land (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.9). Volgens verzoeksters verklaringen bij het CGVS zou zij echter eerst gedurende lange tijd bij haar neef hebben verbleven en zou zij vervolgens zowel bij diens vriend als bij mama M. slechts enkele dagen hebben verbleven (administratief dossier, stuk 5, p.4, 6). Bovendien verklaarde verzoekster in de vragenlijst dat haar neef haar naar mama M. bracht nadat B.K. alles zou hebben kleingeslagen bij haar neef thuis (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.3), terwijl zij bij het CGVS verklaarde dat men haar neef opzocht op de grote markt, wanneer deze aldaar op zijn marktplaats goederen aan het verkopen was, en dat men aldaar al diens goederen vernielde (administratief dossier, stuk 5, p.6). Verzoeksters minderjarigheid kan deze uiteenlopende beschrijving van de vermeende ondergane feitelijkheden niet verklaren.

Gelet op het voormelde, maakt verzoekster de verklaring dat zij gedwongen diende te huwen met een zekere B.K. niet aannemelijk.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst riskeert te worden gevisieerd omwille van een beschuldiging van hekserij. Zij maakte van dergelijke vrees in de vragenlijst immers nergens enige melding (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat zij een dergelijk

essentieel gegeven zou zijn vergeten te vertellen (administratief dossier, stuk 5, p.2) is niet aannemelijk en de algemene bewering dat minderjarigen soms niet alles meteen rechtuit durven vertellen kan de omissie evenmin verklaren. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoekster worden verwacht dat zij, indien zij daadwerkelijk vreesde bij een terugkeer naar haar land van herkomst te zullen vervolgd omdat zij ervan werd beschuldigd een heks te zijn, zulk essentieel element van haar vrees zou hebben vermeld in de vragenlijst. Daarenboven liet zij dit niet enkel onvermeld doch verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij, behoudens de uiteengezette problemen omwille van de gedwongen uithuwelijking aan B.K., geen problemen kende met haar autoriteiten, met haar medeburgers en van algemene aard (*ibid.*, p.3).

Dat verzoekster bij een terugkeer als heks gebrandmerkt zou worden, kan gelet op haar verklaringen bij het CGVS bovendien hoe dan ook niet worden aangenomen. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij slechts tweemaal ervan werd beschuldigd een heks te zijn en kan niet worden afgeleid dat in haar land van herkomst iemand van deze beschuldigingen op de hoogte zou zijn. Naast een beschuldiging door een – voor haar onbekende – Congolees, geuit in België in het bijzijn van haar zus, werd verzoekster enkel door haar tante ervan beschuldigd dat zij een heks was. Verzoekster preciseerde omtrent deze beschuldiging daarenboven dat deze door haar tante enkel binnenskamers en binnen de familie werd geuit. Voor de rest waren er geen andere personen die haar ervan beschuldigden dat zij een heks zou zijn (administratief dossier, stuk 5, p.2-7).

Verzoekster betwist voorts de pertinente vaststelling niet dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij problemen kende met de autoriteiten van haar land van herkomst en dat hieruit evenmin blijkt dat zij, zelfs indien zij geconfronteerd zou worden met problemen ingevolge een eventuele beschuldiging van hekserij, zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de overheid in haar land van herkomst.

De neergelegde documenten bevatten slechts een aantal identiteitsgegevens. Zij bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS